

mijmering

kerkhof

Elk voor- en najaar gaat mijn moeder met een paar plantjes naar het kerkhof. Ze bezoekt daar haar ouders en haar broer. Mijn opa ligt er sinds 1959, mijn oma sinds 1967, mijn oom sinds 2008. Mijn moeders broer is in juni geboren, de verjaardag van oma eind oktober laat zich goed combineren met Allerzielen (2 november).

Mijn moeder is uit de tijd dat begraven regel en cremeren uitzondering was. Nu is het andersom. Vroeger ging ze met ons, de kinderen, later met mijn vader, de laatste jaren gaat ze alleen. Misschien niet aardig, maar niemand van ons vijven ziet het zitten om met haar mee te gaan. We krijgen wel eens een hint – ‘ik denk dat ik komende week weer eens naar het kerkhof ga’ - maar op zo’n moment hebben we het allemaal heel druk met iets anders. Deze week vroeg ze me rechtstreeks of ik ‘soms even meeding’. Ik hou van rechtstreekse vragen, dus ja, ik ging mee.

Op een kerkhof verandert in de regel niet veel. Het is een van de weinige plekken waar de vernieuwingsdrang van een moderne stad geen vat op krijgt. Het zag er nog precies zo uit als vijftig jaar geleden, inclusief ‘het jongetje met de step’ links van het middenpad, waar mijn zus en ik als kind altijd meteen op af vlogen en wilde, vooral droevige verhalen omheen bedachten. Bij de ingang nam ik een grote veger mee; mijn moeder vermoedde dat de graven er met dit herfstweer wel wat stoffig bij zouden liggen. Lief hè, alsof het morgen niet weer vol ligt met precies datgene waarvoor begraven is bedacht: stof te worden tussen het stof.

Ik keek naar mijn zevenentachtigjarige moeder die liefdevol bloemetjes zette bij haar ouders die al vijftig en zestig jaar onder die steen liggen. En ik hoorde ze zeggen: ‘kijk, daar is ons Rietje weer’. Pas als mijn moeder er niet meer is mogen haar ouders gaan. Tot dan hebben ze hier nog een plekje. Een plekje onder de zon, want die scheen die dag dat het een lieve lust was.

Marjolijn Sengers, 21-10-2018